

Com en una pel·licula: Llum que no s'apaga mai. La confessió a Cesarea i la transfiguració

A Cesarea, Pere no va entendre
que seguir Jesús implica
lliurament i sacrifici.

Tanmateix, al Tabor, va
començar a comprendre que la
glòria de Crist passa pel
sofriment, i que la creu no és el
final, sinó el pas cap a la
resurrecció.

25/08/2025

Probablement, Pere se sentia fora de lloc. Mentre pujava la muntanya Tabor amb el Senyor, en el seu interior es debatia i patia en no entendre. Sens dubte, Jesús volia tenir una manifestació especial d'estima en cridar-lo juntament amb Jaume i Joan per acompanyar-lo. Des d'aquell episodi a Cesarea de Filip, feia alguns dies que estava incòmode. Per què Jesús havia anunciat que hauria de ser portat a la mort? Per què li havia adreçat aquest retret tan dur?

Una lloança

Acabaven d'arribar a la regió de Cesarea de Filip. Jesús, reunint els seus deixebles, els va preguntar: «Qui diu la gent que és el Fill de l'home?». Tots van començar a expressar el que

havien sentit, potser amb un somriure a la boca: «Uns diuen que és Joan Baptista; d'altres, Elies; d'altres, Jeremies o algun dels profetes». Llavors, el Senyor els va sorprendre amb una altra pregunta, aquesta vegada més personal: «I vosaltres, qui dieu que soc? (*Mt 16, 13-15*).

Llavors, es va fer el silenci. Ningú no s'atrevia a respondre. Tanmateix, Pere va prendre la paraula: «Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu» (*Mt 16, 16*). Potser pensava que no havia fet res especial: simplement havia dit en veu alta el que tots pensaven per dins. Segurament, ho havien parlat moltes vegades, però sempre en grupet, en aquest clima de confiança que es creava quan començaven a parlar entre si a la nit, intentant explicar-se els uns als altres el que el Mestre havia predicat.

«Feliç de tu, Simó, fill de Jonàs —va respondre Jesús—: això no t’ho han revelat els homes, sinó el meu Pare del cel. I jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església, i les forces del reialme de la mort no la podran dominar» (*Mt 16, 17-18*). Potser l’apòstol no va aconseguir entendre el significat d’aquesta revelació del Senyor, però una cosa sí que li devia quedar clara: ell, Pere, seria un suport sòlid per al Messies. Jesús volia comptar amb ell per fer una cosa gran, una cosa que desafiaria el mateix infern.

També avui Crist continua cridant els homes a col·laborar amb ell en l’obra de la redempció: «Fills de Déu. — Portadors de l’única flama capaç d’il·luminar els camins terrenals de les ànimes, de l’únic fulgor, en el qual mai no s’hi podran donar obscuritats, penombres ni ombres. — El Senyor se serveix de nosaltres com

de torxes, perquè aquella llum il·lumini... De nosaltres depèn que molts no restin en tenebres, sinó que caminin per senderes que menen fins a la vida eterna».^[1]

Sentir les coses de Déu

Pere es va omplir de cert orgull en escoltar aquella lloança. No obstant això, es va inquietar quan el Senyor «començà a instruir-los dient: —Cal que el Fill de l'home pateixi molt. Els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ha de ressuscitar» (Mc 8, 31). Això no podia passar. Si ell era el Messies, com els acabava de confirmar, hauria d'alliberar Israel i expulsar-ne els romans per restaurar el regne de David. Com seria possible si el seu poble l'havia de condemnar? No tenia sentit. I Pere, que es devia sentir legitimat pel recent elogi, li ho havia de fer saber.

En certa manera, la manera de pensar de l'apòstol perviu també avui. S'associa el sofriment amb el fracàs, de manera que, si un emprèn un camí i hi troba obstacles, pensarà que potser s'ha equivocat, o bé es desanimarà perquè no tot es desenvolupa segons els seus plans. Per això, quan Pere reprèn Jesús pel que acaba de dir, el Senyor li respon: «Ves-te'n d'aquí, Satanàs! No veus les coses com Déu, sinó com els homes» (*Mc 8, 33*).

La por, la desesperació o la desconfiança sorgeixen també a conseqüència de l'acció del dimoni al món i en cadascun de nosaltres. De vegades, és ell que ens porta a rendir-nos o que ens fa perdre la pau quan alguna cosa en la nostra vida no s'ajusta a les nostres expectatives. Sentir les coses com Déu implica, en canvi, descobrir el rostre de Crist en cada situació, tant en les alegries com en les penes. «El camí del cristià, el

de qualsevol home, no és pas fàcil. Certament, en determinades èpoques, sembla que tot s'acompleix segons les nostres previsions; però això, habitualment, dura poc. Viure és enfrontar-se amb dificultats, sentir en el cor alegries i penes; i en aquesta forja, l'home pot adquirir fortalesa, paciència, magnanimitat, serenitat». ^[2]—

Així, quan s'apropen els moments dolorosos, podem renovar el nostre compromís de *ser pedra*: no són circumstàncies que ens indiquen que hem fracassat en la nostra missió, sinó una oportunitat per madurar la vocació, abandonar-nos a les mans de Déu i posar en ell la nostra esperança. «De vegades passem per moments de foscor en la nostra vida personal, familiar o social, i temem que no hi hagi sortida. Ens sentim espantats davant de grans enigmes com la malaltia, el dolor innocent o el misteri de la mort. En el mateix

camí de la fe, sovint ensopeguem quan ens trobem amb l'escàndol de la creu i les exigències de l'Evangeli, que ens demana que gastem la nostra vida en el servei i la perdem en l'amor, en lloc de conservar-la per a nosaltres i defensar-la. Necessitem, llavors, una altra mirada, una llum que il·lumini en profunditat el misteri de la vida i ens ajudi a anar més enllà dels nostres esquemes i més enllà dels criteris d'aquest món».

^[3] Pere encara va trigar un temps a adquirir aquesta sensibilitat divina. Per a això, Jesús li va demanar dies més tard que l'acompanyés a la muntanya Tabor.

L'última paraula

Pere no havia sentit mai un retret semblant. Ni tan sols als fariseus Jesús els havia dirigit una acusació tan forta. En els dies que van seguir no va deixar de donar voltes a aquesta conversa. De *pedra* que

resistiria a l'infern havia passat a ser *Satanàs*. Com més es delectava en la lloança, més mal li feia el retret. Intentava entendre el perquè de la reacció del Senyor, però no ho aconseguia. I com ell, també els altres apòstols intentaven assimilar aquell episodi. «Podem imaginar el que devia passar al cor dels seus amics, dels seus amics íntims, els seus deixebles: la imatge d'un Messies fort i triomfant entra en crisi, els seus somnis es fan miques, i l'angoixa els assalta en pensar que el Mestre en qui havien cregut seria executat com el pitjor dels malfactors».^[4]

L'apòstol sabia que Jesús l'estimava. A més, el fet que li demanés que l'acompanyés al cim de la muntanya, juntament amb Jaume i Joan, manifestava que confiava plenament en ell. L'havia anomenat *Satanàs*, sí, però no s'havia allunyat d'ell, ni tampoc li havia dit que ja no seria la

seva *pedra*. I temps després —ell encara no ho sabia— el Senyor el confirmaria com a cap de l'Església, malgrat haver-lo negat tres vegades durant la passió. «L'experiència del pecat, doncs, no ens ha de fer dubtar de la nostra missió. Certament, els nostres pecats poden fer difícil de reconèixer Crist. Per tant, ens hem d'enfrontar amb les nostres pròpies misèries personals, cercar la purificació, però sabent que Déu no ens ha promès la victòria absoluta sobre el mal durant aquesta vida, sinó que ens demana lluita».^[5]

Quan van arribar al cim del Tabor, Pere es va aturar a contemplar el panorama. Potser li van passar pel cap aquells moments en què els profetes d'antany havien trobat Déu dalt d'una muntanya. Un lloc com aquell, des d'on es podia veure la vastitud de la creació, d'un món que es perd més enllà de l'horitzó de la mateixa vista, fa pensar

inevitablement en la grandesa de Déu.

De sobte, Pere es va adonar que alguna cosa passava amb Jesús. «Mentre pregava, l'aspecte de la seva cara va canviar» (*Lc 9, 29*), «es tornà resplendent com el sol» (*Mt 17, 2*). També els «els seus vestits es tornaren resplendents i tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així» (*Mc 9, 3*). Els tres apòstols van veure aparèixer dos homes al costat de Jesús que hi van començar a parlar. Es van adonar que «eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos i parlaven de la partença de Jesús, que s'havia d'acomplir a Jerusalem» (*Lc 9, 30-31*).

Mentre escoltava com parlaven, Pere potser va recordar que les Escriptures ja havien anunciat que el Messies patiria. «Quan era maltractat, s'humiliava i no obria la boca. Com els anyells portats a

matar» (Is 53, 7). «M'han lligat les mans i els peus. Puc comptar tots els meus ossos. Em miren, em contemplen satisfets; es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meva roba» (Sl 22, 18-19). Ara tot quadrava. Per fi començaria a intuir el significat d'aquelles misterioses paraules que l'havien portat a reprendre Jesús. El Messies seria un rei, però no de la manera humana, sinó un rei crucificat. «El seu rostre radiant i els seus vestits resplendents, que anticipen la imatge de ressuscitat, ofereixen a aquests homes espantats *la llum*, la llum de l'esperança, la llum per *travessar les tenebres*: la mort no serà el final de tot, perquè s'obrirà a la glòria de la resurrecció. Jesús, doncs, anuncia la seva mort, els porta a la muntanya i els mostra el que passarà després, la resurrecció».^[6] La temuda creu, per tant, no tindrà l'última paraula. El Senyor es referia a això quan li va retreure que no sentia les coses de

Déu. Per a Pere, la crucifixió era signe de mort i de fracàs, però per a Jesús ho serà de vida i de salvació.

En la nit més fosca

Quan Moisès i Elies van deixar de parlar, Pere no es va poder contenir: «Senyor, és bo que estiguem aquí dalt. Si vols, hi faré tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies» (*Mt 17, 4*). Qualsevol de nosaltres hauria dit el mateix. Quan percebem de manera clara la proximitat de Déu, experimentem una alegria que ens agradaria que es prolongués indefinidament. Quelcom similar passa també quan vivim un moment especialment agradable: uns dies de descans, una reunió familiar, un pla amb amics... Però tot això, com l'episodi del Tabor, té un inici i un final. Pretendre eternitzar-los, a més de ser impossible, ens faria allunyar de la realitat i ens impediria d'acollir amb serenitat i pau els

moments en què la reialesa de Déu sembla oculta.

El Senyor va permetre que Pere, Jaume i Joan poguessin contemplar la seva glòria com a avançament de la passió, perquè poguessin viure-la amb fe i esperança en la resurrecció. «Jesús vol que aquesta llum il·lumini els seus cors quan passin per la densa foscor de la seva passió i mort, quan l'escàndol de la creu sigui insuportable per a ells. Déu és llum, i Jesús vol donar als seus amics més íntims l'experiència d'aquesta llum, que habita en ell. Així, després d'aquest episodi, ell serà en ells una llum interior, capaç de protegir-los dels assalts de les tenebres. Fins i tot en la nit més fosca, Jesús és la llum que no s'apaga mai».^[7]

Quan en la nostra vida es presenti la creu, podem fer memòria de totes aquestes *trobades* que hem tingut amb Crist al Tabor, en les quals hem

notat de manera particular la felicitat de caminar al seu costat. I també llavors, tot i que potser tenim la impressió que aquests records formen part d'un passat que no tornarà, sabem que Déu no ens deixa anar de la mà. «A vegades, quan tot ens surt a l'inrevés de com ens ho afiguràvem, ens ve espontàniament a la boca: Senyor, que se m'enfonsa tot, tot, tot...! Ha arribat l'hora de rectificar: jo, amb Vós, avançaré segur, perquè Vós sou la mateixa fortalesa: *Quia tu es, Deus, fortitudo mea* (Sl 42, 2).

»T'he pregat que, enmig de les teves ocupacions, procuris alçar l'esguard al Cel, de forma perseverant, perquè l'esperança ens impulsa a aferrar-nos a aquesta mà forta que Déu ens dona sempre, a fi que no perdem el punt de mira sobrenatural; també quan les passions s'aixequen i ens escometen per engrillonar-nos en el reducte mesquí del nostre jo, o bé

quan —amb una vanitat pueril— ens sentim el centre de l'univers. Jo visc convençut que, sense mirar cap amunt, sense Jesús, mai no aconseguiré res; i sé que la meua fortalesa per vèncer-me i per vèncer, neix de repetir aquell crit: *ho puc tot en Aquell qui em conforta* (Fl 4, 13), que aplega la promesa segura de Déu de no abandonar els seus fills, si els seus fills no l'abandonen».^[8]

* * *

Pere «encara parlava, quan els cobrí un núvol lluminós, i una veu digué des del núvol: “Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m’he complagut; escolteu-lo”» (Mt 17, 5). Els tres deixebles, espantats pel que acabaven de sentir, van caure de morros. Jesús s’hi va apropar i, tocant-los, va dir: «Aixequen-vos, no tingueu por» (Mt 17, 7).

Mentre baixaven la muntanya, Pere aniria meditant sobretot el que havia

presenciat en els últims dies.

Començaria a entendre que «els sofriments del món present no són res comparats amb la glòria que s'ha de revelar» (*Rm* 8, 18): per molt que el Messies hagi de patir, la seva victòria serà molt més gran.

Tanmateix, encara tindria un llarg camí per recórrer per comprendre plenament el significat d'aquests episodis.

Molts anys després, en un clima d'amenaça contínua per a l'Església naixent, Pere escriurà una carta als primers cristians en la qual els animarà a no perdre l'esperança enmig de les dificultats:

«Us vam fer conèixer la vinguda poderosa de nostre Senyor Jesucrist, no pas basant-nos en faules hàbilment teixides, sinó després d'haver contemplat la seva grandesa amb els nostres propis ulls. Ell va rebre de Déu Pare honor i glòria, i

una veu que venia de la glòria majestuosa de Déu digué: “Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m’he complagut”. Aquesta veu que venia del cel, nosaltres la vam sentir quan érem amb ell a la muntanya santa. A més, tenim el sòlid fonament de les paraules dels profetes; i feu bé d’escoltar-les amb atenció, ja que són una llum que resplendeix en un lloc tenebrós, fins que apuntarà el dia, i l’estel del matí s’alçarà en els vostres cors» (2 Pe 1, 16-19).

Jaime Moya

.....

[1] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 1.

[2] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 77.

[3] Francesc, Àngelus, 28.II.2021.

[4] *Ibídem*.

[5] Sant Josep maria, *És Crist que passa*, núm. 114.

[6] Francesc, Àngelus, 28.II.2021.

[7] Benet XVI, Àngelus, 4.III.2012.

[8] Sant Josep maria, *Amics de Déu*, núm. 213.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/com-en-una-
pel·licula-llum-que-no-sapaga-mai-la-
confessio-a-cesarea-i-la-transfiguracio/](https://opusdei.org/ca-ad/article/com-en-una-pel·licula-llum-que-no-sapaga-mai-la-confessio-a-cesarea-i-la-transfiguracio/)
(21/03/2026)